

CONN
IGGULDEN
Treimea

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

Hărți și genealogii

Hărți

Anglia în timpul Războiului celor Două Roze

Londra

Bătălia de la St Albans

Genealogii

Familiile regale din Anglia

Casa de Lancaster

Casa de York

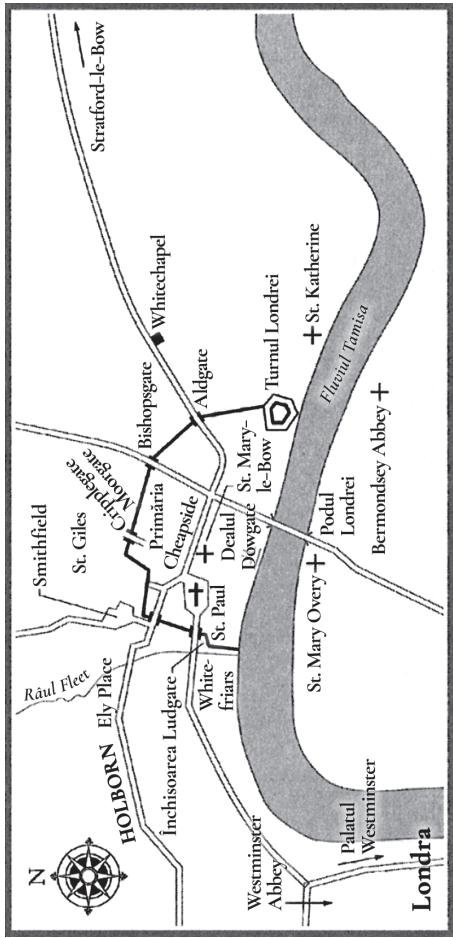
Casa de Neville

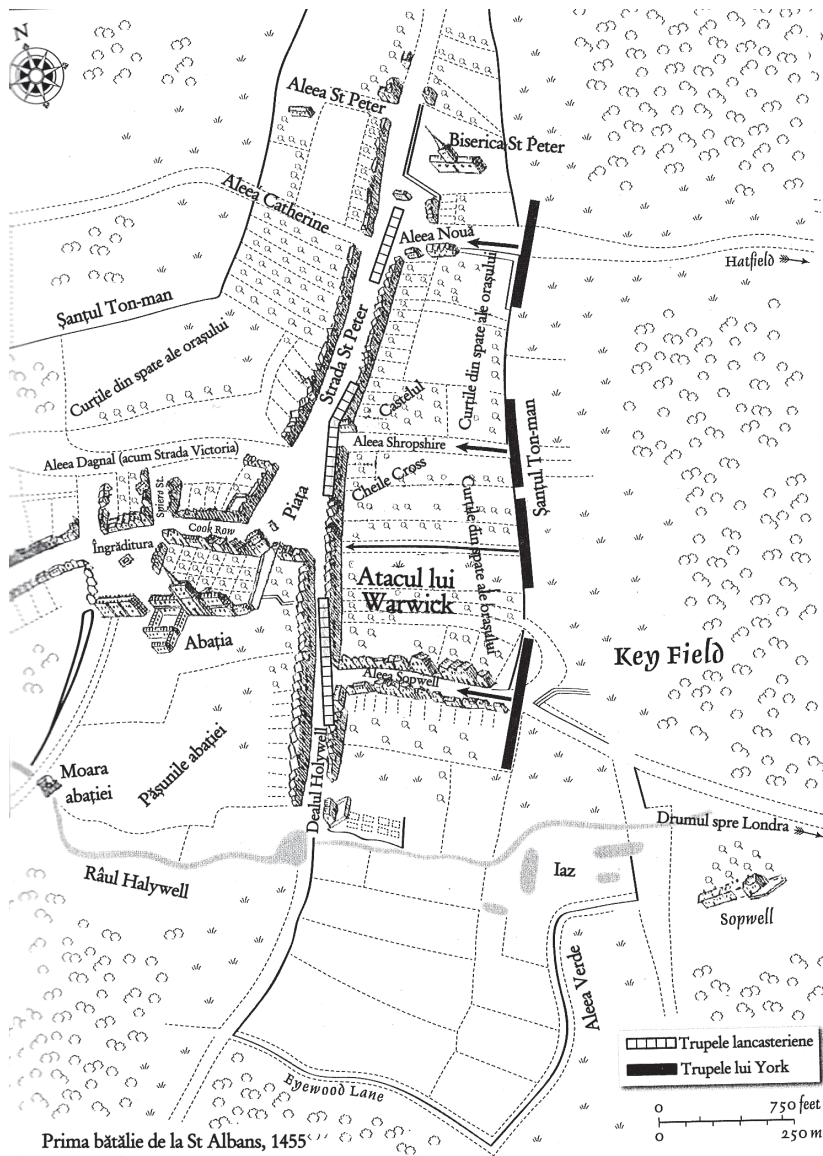
Casa de Percy

Casa Tudor

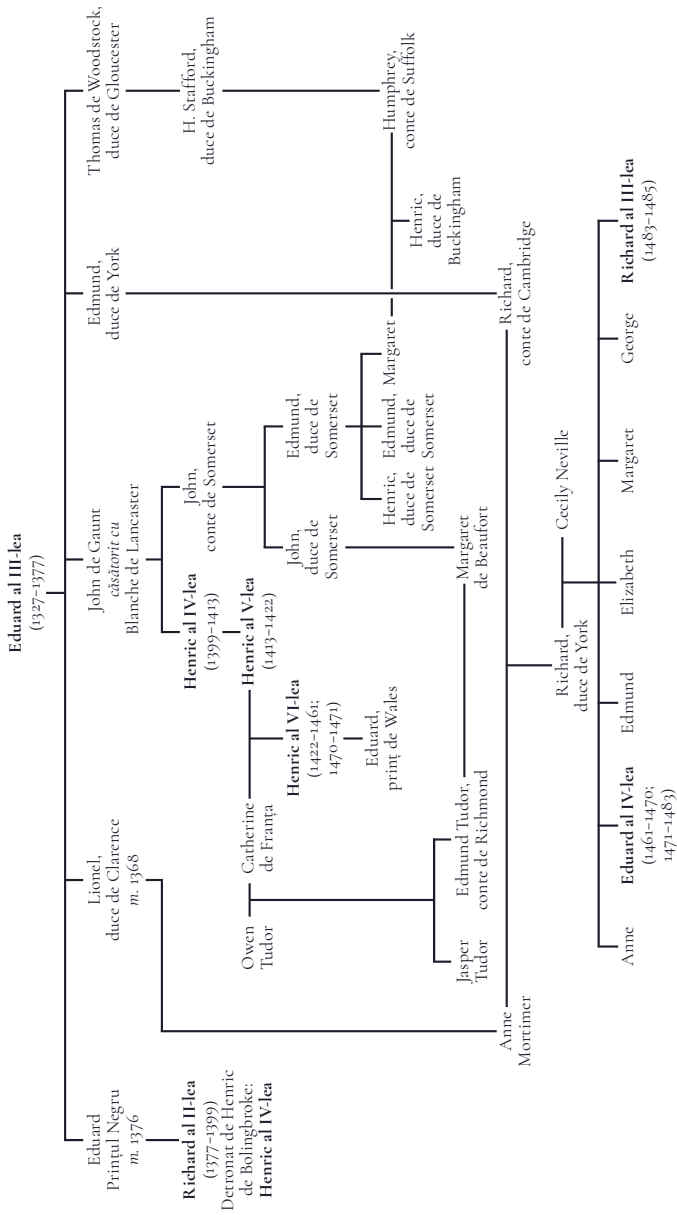
Anglia în timpul Războiului celor Două Roze

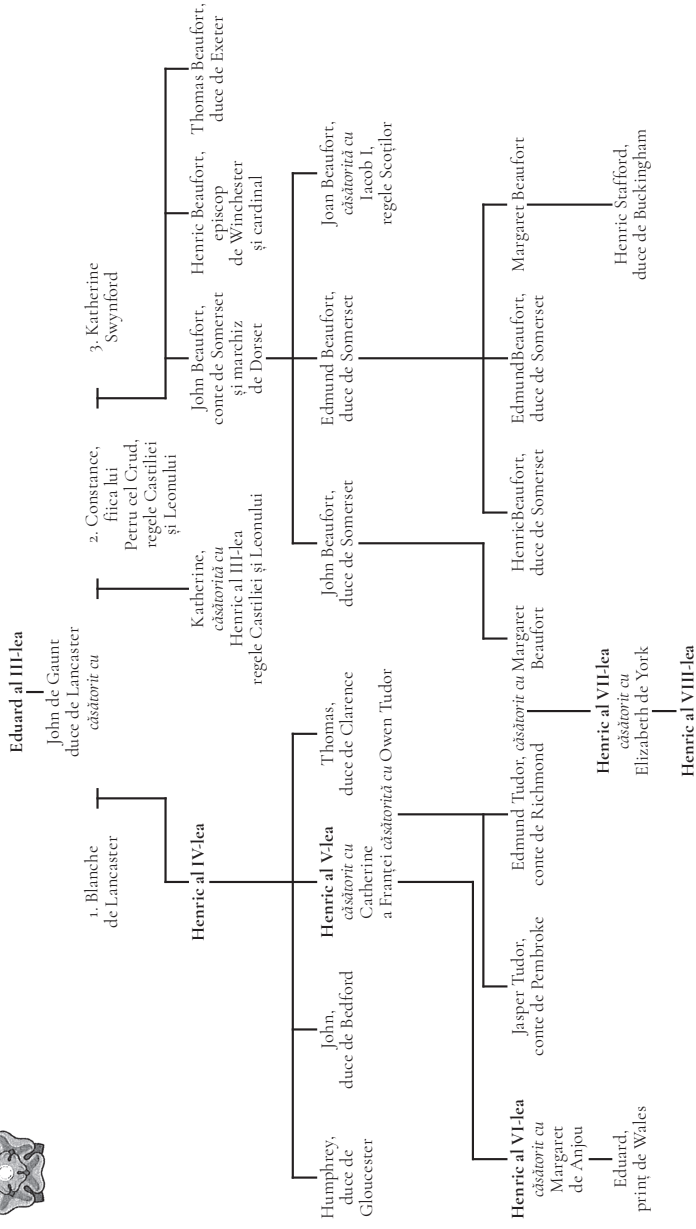
Prima bătălie de la St Albans, 1455

Familiele regale din Anglia

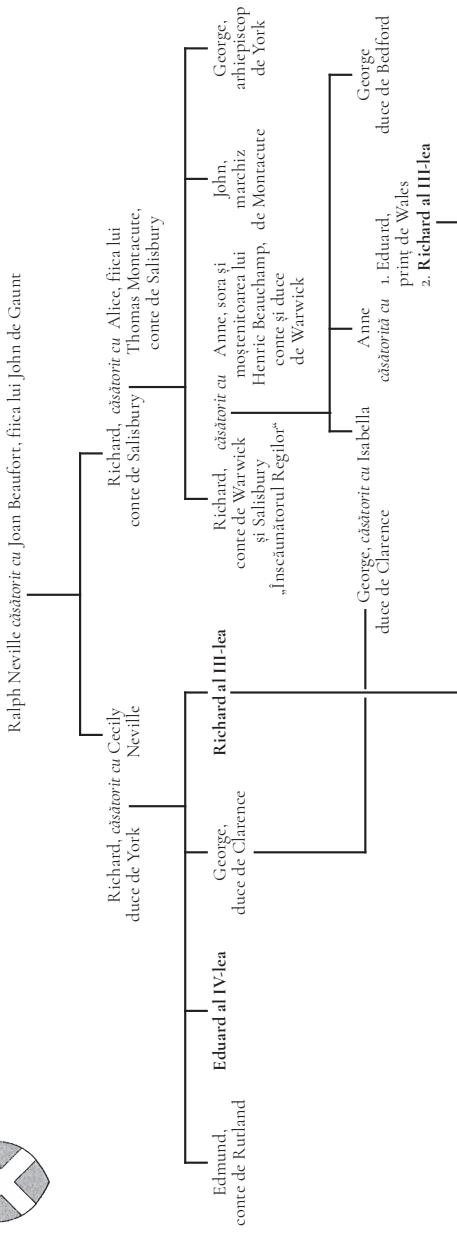

Casa Lancaster

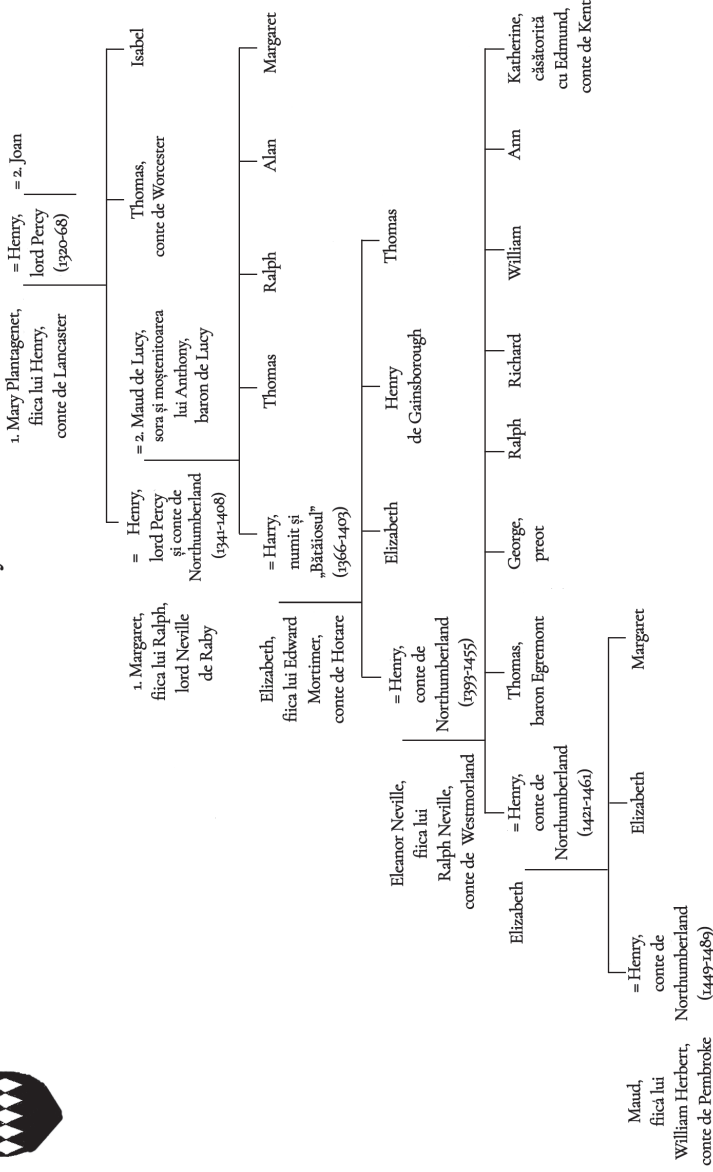

Casa Neville

Casa Percy

Lista personajelor

- *Master Allworthy*: Medicul regelui Henric al VI-lea
- *Alphonse*: Servitorul mut al Vicontelui Michael Gascault
- *Margaret de Anjou/Regina Margaret*: Fiica lui René de Anjou, soția lui Henric al VI-lea
- *James Tuchet, Baronul Audley*: Soldat veteran și comandant al Cavalerilor Reginei
- *Saul Bertleman (Bertle)*: Mentorul lui Derihew Brewer
- *Derihew (Derry) Brewer*: Șeful spionilor lui Henric al VI-lea
- *Humphrey Stafford, Duce de Buckingham*: Susținător al lui Henric al VI-lea
- *Carter*: Cavaler în suita lui Richard Neville, Conte de Salisbury
- *Carol al VII-lea*: Regele Franței, unchiul lui Henric al VI-lea
- *John Clifford, Baronul Clifford*: Fiul lui Thomas de Clifford
- *Thomas de Clifford, Baronul Clifford*: susținător al lui Henric al VI-lea
- *William Crichton, Lordul Crichton*: Nobil scoțian, cel care a aranjat căsătoria lui Iacob al II-lea și Mary de Guelders
- *Ralph Cromwell, Baronul Cromwell*: Șambelan al Casei lui Henric al VI-lea

– *Maud Cromwell (născută Stanhope)*: Nepoata și moștenitoarea Baronului Cromwell

– *Sir Robert Dalton*: Spadasin și partener de antrenament al lui Eduard, Conte de Hotar

– *Andrew Douglas*: Moșier scoțian și aliat al lui Henric al VI-lea

– *Thomas Percy, Baronul Egremont*: Fiul lui Henry Percy, conte de Northumberland

– *Henry Holland, Duce de Exeter*: Ginerele lui Richard, duce de York

– *John Fauceby*: Medicul regelui Henric al VI-lea

– *William Neville, Lordul Fauconberg*: Fratele Contelui de Salisbury

– *Sir John Fortescue*: Judecătorul-șef al Tribunalului Regal

– *Fowler*: Soldat în bătălia de la St Albans

– *Viconte Michel Gascault*: Ambasadorul francez la curtea engleză

– *Sir Howard Gaverick*: Cavaler jurat în serviciul Contelui de Warwick

– *Godwin cel Tăcut*: Călugăr franciscan

– *Edmund Grey, Baronul Grey de Ruthin*: susținător al regelui Henric al VI-lea

– *Mary de Guelders*: Soția lui Iacob al II-lea al Scoției

– *William Hatchlyf*: Medicul regelui Henric al VI-lea

– *Henric al VI-lea*: Regele Angliei, fiul lui Henric al V-lea

– *Hobbs*: Ofițer al gărzii personale la Windsor

– *Cavalerul James*: iscoadă a armatei lui Henric al VI-lea în bătălia de la St Albans

– *Jameson*: Fierar și partener de antrenament al lui Eduard, Conte de Hotar

– *Eduard Plantagenet, Conte de Hotar*: Fiul lui Richard, Ducele de York

– *John Neville*: Fiul lui Eduard de Salisbury, fratele lui Warwick

– *John de Mowbray, Ducele de Norfolk*: Susținător al lui Henric al VI-lea

- *Henry Percy, Conte de Northumberland*: Capul familiei Percy și apărător al graniței cu Scoția
- *Eleanor Neville, Contesă de Northumberland*: Soția lui Henry Percy, sora Contelui de Salisbury
- *William Oldhall*: Cancelar și sprijinitor al lui Richard, Ducele de York
- *Jasper Tudor, Conte de Pembroke*: Fratele vitreg al regelui Henric al VI-lea
- *Fratele Peter*: Călugăr franciscan
- *Rankin*: Slujitor al lui Richard Neville, Conte de Salisbury
- *Edmund Tudor, Conte de Richmond*: Frate vitreg al lui Henric al VI-lea
- *Edmund Plantagenet, Conte de Rutland*: Fiul lui Richard, Duce de York
- *Richard Neville, Conte de Salisbury*: Capul familiei Neville, nepot al lui John de Gaunt
- *Alice Montacute, Contesă de Salisbury*: Soția lui Richard Neville, Conte de Salisbury
- *Thomas de Scales, Baronul Scales*: Comandantul garnizoanei regale din Turnul Londrei
- *Michael Scruton*: Chirurgul-șef al lui Henric al VI-lea
- *Edmund Beaufort, Duce de Somerset*: Susținător al lui Henric al VI-lea
- *Henry Beaufort, Duce de Somerset*: Fiul lui Edmund Beaufort, susținător al lui Henric al VI-lea
- *William de la Pole, Duce de Suffolk*: Soldat și curtean, a aranjat căsătoria lui Henric al VI-lea cu Margaret de Anjou
- *Wilfred Tanner*: Contrabandist și prieten al lui Derry Brewer
- *Sir William Tresham*: Conducătorul Camerei Comunelor
- *Andrew Trollope*: Comandant al garnizoanei din Calais, a Contelui de Warwick
- *Trunning*: Spadasin al lui Henry Percy, Conte de Northumberland

– *Owen Tudor*: Cel de-al doilea soț al Catherinei de Valois (văduva lui Henric al V-lea)

– *Richard Neville, Conte de Warwick*: Fiul Contelui de Salisbury, ulterior cunoscut sub numele de Încăunătorul Regelui

– *Eduard de Westminster*: Prințul de Wales, fiul regelui Henric al VI-lea rezultat din căsătoria lui Henric al VI-lea cu Margaret de Anjou

– *Richard Plantagenet, Duce de York*: Capul Casei de York, strănepot al lui Eduard al III-lea

– *Cecily Neville, Ducesă de York*: Soția lui Richard, duce de York, nepoata lui John de Gaunt

PARTEA ÎNTÂI

SFÂRȘITUL VERII 1454

„Oamenii zdrobiți de lege nu au altă speranță decât cea oferită de forță. Dacă legile sunt dușmanii lor, aceștia vor deveni dușmanii legilor.“

EDMUND BURKE

Castelul reveni la viață sub lumina încă rece și cenușie. Caii fură scoși din grajduri și țesălați; câinii lătrau și se încăierau, izgoniți din drum de cei care-i întâlneau în cale. Sute de tineri erau ocupați cu strângerea harnașamentelor și armelor, grăbindu-se prin curtea interioară, purtând în mâini echipamentul.

Aflat în turnul cel mare, Henry Percy, conte de Northumberland, urmărea de la fereastră forfota de pe pajiștea din jurul fortăreței sale. Dalele castelului erau calde în zăduful lunii august, însă bătrânul purta o mantie și o capă din blană, și chiar și așa o ținea strânsă la piept. Era încă înalt și zdravăn, cu toate că vârsta îl cam cocârjase. Cei șaiszeci de ani ai săi se simțeau în articulații, făcând ca toate mișcărilor să-i fie dure-roase, iar pe el iute la mânie.

Contele privi încruntat prin sticla în armătură de plumb. Orașul se trezea. Lumea răsărea odată cu soarele, iar el era gata să acționeze, după ce trăsesese de timp atât de mult. Privea cum se adunau cavalerii în armură, slujitorii lor aducând scuturi voposite în negru ori acoperite în pânză de sac, cusută cu sfoară. Culoarele lui Percy, albastru și galben, nu mai erau de văzut niciăieri, ascunse privirilor. Soldații care-i așteptau ordinul aveau

o înfățișare sumbră. O vreme, vor fi niște anonimi, cavaleri rătăcitori, fără casă sau familie. Oameni lipsiți de onoare, dacă onoarea era un lanț care-i lega.

Bătrânul pufni, frecându-se cu mâna la nas. Această înșelătorie nu va păcăli pe nimeni, însă după ce măcelul se va fi terminat, tot va putea să pretindă că niciun cavaler sau arcaș de-ai lui Percy nu luase parte la asta. Și, cel mai important lucru, cei care ridicaseră glasul împotriva sa vor fi morți și îngropați.

Stând acolo, adâncit în gânduri, îl auzi pe fiul său apropiindu-se, pintenii tânărului scrâșnind și zăngănind pe dușumea. Conteles își mută privirea, simțindu-și inima bătrână tresărind de nerăbdare.

– Dumnezeu să-ți dea o zi bună! zise Thomas Percy, făcând o plecăciune.

Și el își îngădui ca privirea să-i alunece spre fereastră, spre agitația de la poalele castelului. Thomas înalță din sprâncene într-o întrebare mută, iar taică-su mârâi, iritat de pașii servitorilor ce răsunau în jurul său.

– Vino cu mine!

Fără să aștepte răspunsul, contele se strecură de-a lungul coridorului, forța autorității sale trăgându-l pe Thomas după el. Ajunse la un hol care ducea spre camerele sale private și aproape că-l trase pe fiul său înăuntru, trântind ușa în urma lor. În vreme ce Thomas stătea și privea, bătrânul străbătu încăperile, izbind ușile de perete. Neîncrederea i se citea în vinețitul tot mai intens al feței, pielea devenind mai întunecată din cauza petelor făcute de venele sparte, întinse pe chipul său, peste obraji și pe nas. Conteles n-ar fi putut păli niciodată având acea culoare. Dacă fusese dobândită din cauza licorilor tari de pe la granița Scoției, asta se potrivea de destul de bine cu starea lui de spirit. Vârsta nu-l înmuiase pe bătrân, cu toate că-l uscaseră și-l înrăiseră.

Mulțumit că erau în sfârșit singuri, contele se întoarse la fiul său, acesta încă așteptând răbdător cu spatele la ușă. Thomas Percy, baron Egremont, nu era mai înalt decât fusese cândva tatăl lui, însă acum putea privi peste capul bătrânului gârbovit de ani. La cei treizeci și doi de ani, Thomas era în floarea vârstei, cu părul negru și brațele pline de tendoane și mușchi, dobândiți după cele mai bine de șase mii de zile de antrenament. Acum părea aproape că strălucește de sănătate și putere, pielea sa arămie nefiind atinsă de cicatrici sau urme de boală. În pofida diferenței de vârstă dintre ei, amândoi aveau mărșăzătorul nas al familiei Percy, care putea fi văzut prin zeci de țarine și sate din jurul Alnwickului.

– Acum suntem numai noi, zise contele în cele din urmă. Maică-ta are urechi peste tot. Nu pot nici măcar să-i vorbesc propriului fiu fără ca oamenii ei să nu-i spună fiecare cuvântul.

– Atunci, care-s noutățile? răspunse fiul lui. Am văzut oamenii luându-și săbiile și arcurile. E granița?

– Nu astăzi. Afurisiții ăștia de scoțieni sunt liniștiți acum, deși nu mă îndoiesc că acest Douglas dă mereu târcoale pământului meu. Vor veni la iarnă, când dă foamea, încercând să-mi fure vitele. Și o să-i punem pe fugă când se-arată.

Fiul lui își ascunse nerăbdarea, știind prea bine că tatăl lui putea bate câmpii despre „viclenii scoțieni“ o oră-n șir, dacă i se dădea ocazia.

– Cu toate acestea, tată, oamenii au acoperit culorile. Cine ne amenință, de trebuie doborât de cavalerii rătăcitori?

Tatăl său se apropie de el, înșfăcând cu o mână osoasă muchia platoșei din piele.

– Familia Neville, a mamei tale, băiete, întotdeauna și pentru *totdeauna* niște Neville. Oriunde mă întorc la restriște, iată-i că-mi ies în cale!

Contele Percy își ridică cealaltă mână în timp ce vorbea, ținând-o sus, cu degetele unite ca într-un cioc. Sfâșie aerul cu ea, aproape de fața fiului său.

– Fiind atât de mulți, nu pot fi niciodată numărați. Căsătorii prin toate familiile nobile! Intrați în toate casele! Îi am pe blestemații de scoțieni care-și înfig ghearele în coastele mele, jefuind Anglia, arzând satele de pe pământurile mele. Dacă nu mă împotrivesc, dacă las să treacă măcar un anotimp fără a-i ucide pe tinerii trimiși la mine ca să mă pună la încercare, o să vină în sud ca un puhoi revărsat dintr-un stăvilă rupt. Ce s-ar face Anglia atunci, fără brațul lui Percy care să o slujească? Dar familiei Neville nu-i pasă câtuși de puțin de toate astea. Nu, își aruncă puterea și bogăția spre York, *cățelandrul* acela. Se ridică, ținut în palme de Neville, în vreme ce titlurile și proprietățile noastre sunt furate.

– Păzitor al Hotarului de Vest, murmură plictisit fiul său.

Auzise jelaniile tatălui său de multe ori înainte. O furie adâncă se citea în privirea contelui.

– Unul dintre multe. Un titlu care ar fi trebuit să aparțină fratelui tău, odată cu o mie cinci sute de lire pe an, până când i-a fost dat celui *Neville*, Salisbury. A trebuit să înghiț și asta, băiete. Am înghițit-o și când a fost făcut cancelar, în vreme ce regele meu visează și doarme, iar Franța a fost pierdută. Am înghițit atât de multe din partea lor, încât m-am săturat deja.

Bătrânul îl trăsese pe fiul său atât de aproape, încât fețele lor aproape că se atingeau. Îl sărută pe Thomas scurt, pe obraz, dându-i apoi drumul. Dintr-un vechi obicei, verifică încă o dată încăperea, deși erau singuri.

– Prin vene îți curge sânge de Percy, Thomas. Cu timpul, va copleși ceea ce ai moștenit de la mama ta, după cum și eu îi voi scoate pe Nevilli de pe pământul meu. Mi s-au dat mie pe mână, Thomas, înțelegi? Prin voia Domnului, mi s-a oferit o șansă de

a lua înapoi tot ce au furat. Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr, l-aş lua pe Windstrike şi i-aş izgoni chiar eu, dar... acele vremuri s-au dus.

Ochii bătrânului erau aproape febrili când privi în sus spre fiul lui.

- Trebuie să fii mâna mea dreaptă acum, Thomas. Trebuie să fii spada şi biciul meu.

- E o onoare pentru mine, murmură Thomas, cu glasul frânt.

Fiind doar cel de-al doilea fiu, ajunsese în floarea vârstei bucurându-se de puţină afecţiune din partea bătrânului. Fratele său mai mare, Henry, trecuse hotarele Scoţiei, în fruntea a o mie de oameni, ca să atace şi să pârjolească şi să slăbească toate clanurile sălbaticе. Thomas se gândi la el şi-şi dădu seama că absenţa lui Henry era singurul motiv pentru care tatăl său îi dăduse atenţie. Nu mai avea pe cine să trimită. Cu toate că această concluzie îl umplea de amărăciune, nu putea rezista ispitei de a arăta de ce era în stare singurului om căruia îi permitea să-l judece.

- Henry are cei mai buni dintre luptătorii noştri, zise tatăl lui, în ton cu gândurile sale. Şi trebuie să țin nişte oameni puternici la Alnwick, în caz că vicleanul de Douglas îi scapă fratelui tău şi vine în sud să siluiască şi să fure. Pitanca asta nu are plăcere mai mare decât să fure ce-i al meu. Jur că...

- Tată, n-am să dau greş, zise Thomas. Câţi vin cu mine?

Tatăl său se opri, iritat că fusese întrerupt. Apoi continuă:

- Şapte sute, ceva pe-acolo. Două sute de soldaţi, dar restul sunt cărămidari, fierari şi oameni simpli, înarmaţi cu arcuri. Îl vei avea pe Trunning alături, iar dacă ai ceva minte, îl vei lăsa să te sfătuiască şi să-l ascuţi cu luare-aminte. Cunoaşte împrejurimile Yorkului şi-i cunoaşte şi pe oameni. Poate, dacă nu ți-ai fi petrecut atât de mult din tinereţe cu băutura şi târfele, nu m-aş fi îndoit de tine. Fir-ar! N-o pune la suflet, băiete. Trebuie să mă reprezinte fiul meu, să le dea curaj oamenilor. Însă aceştia sunt